

Maggie Green

— ○ **KLUB** ○ —
SVÄTEJ
MONIKY

**Ako vytrvať v nádeji
a v modlitbe
za našich milovaných,
ktorí stratili vieru**

KLUB
 SVÄTEJ
MONIKY

Maggie Green

—○ **KLUB** ○—
SVÄTEJ
MONIKY

**Ako vytrvať v nádeji
a v modlitbe
za našich milovaných,
ktorí stratili vieru**

Originally published in English under the title: *Saint Monica Club: How to Wait, Hope, and Pray for Your Fallen-Away Loved Ones*
Copyright © 2019 by Maggie Green
Published by Sophia Institute Press, USA. All rights reserved.

Slovak translation edition © 2024 by Zachej.sk, s. r. o., Slovakia.
All rights reserved.

This Slovak edition published in arrangement with
Sophia Institute Press through Riggins Rights Management.

Z amerického originálu: *Saint Monica Club: How to Wait, Hope, and Pray for Your Fallen-Away Loved Ones*

Vydal © Zachej.sk, 2024

Preklad © Veronika Ruščáková

Grafika © Bookwork.sk

Redaktorka: Lenka Adamčíková Kostolanská

Jazyková korektúra: Adriana Reguliová

Biblické citáty, pokiaľ nie je uvedené inak, sú citované podľa
oficiálneho katolíckeho prekladu Svätého písma (SSV, 2023).

ISBN 978-80-8211-757-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa
nesmie reprodukovat' v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom
(elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez
súhlasu vlastníka autorských práv.

Napísala členka
Klubu svätej Moniky,
žijúca v nádeji,
všetkým,
ktorí s rovnakou nádejou
očakávajú deň návratu
svojich stratených detí.

Predslov

Čím táto kniha nie je

Každý z nás pozná niekoho, kto sa voči katolíckej viere stavia ľahostajne alebo dokonca nepriateľsky. Pre tých, ktorí si vážia život viery a členstvo v Katolíckej cirkvi, je otvorenou ranou milovať človeka, ktorý z rôznych dôvodov nechce prijať pozvanie večerať za Kristovým stolom.

Svätá Monika sa modlila, plakala a úpenlivo prosila svojho syna a Boha viac ako sedemnásť rokov. Je vzorom trpezlivosti a vytrvalosti pre nás všetkých, ktorí máme márnotratných synov či dcéry, priateľov alebo širšiu rodinu a dúfame, že v nich jedného dňa zvíťazí oddanosť Kristovi. Syn svätej Moniky sa stal kresťanom, biskupom a učiteľom Cirkvi. Je to skutočný dôkaz o sile vytrvalej prosebnej modlitby.

Kým sa naši milovaní vrátia ku Kristovmu stolu, musíme vytrvať. Nebude to jednoduché. V trpezlivom čakaní však môžeme objaviť spôsob, ako posilniť náš vzťah k Bohu. Želám si, aby existovala kniha *Ako priviesť milovaného človeka späť k viere v desiatich krokoch*, ale, žiaľ, neexistuje. A nie je ňou ani táto kniha. Žiadne zaručené návody totiž nedokážu prinavrátiť ľudí na cestu viery. Svedectvo však áno.

Ak chcete svojho milovaného manžela či manželku, priateľa, dieťa alebo príbuzného, ktorý sa vzdialil od Cirkvi, priviesť späť k viere, nepomôže vám nijaký zaručený trik.

Dôležité je svedectvo vašej lásky k milovanému človeku a k Bohu. To je ono, to je ten správny návod! Musíte byť ako Cirkev, ako Kristus: stále ponúkať, nie nútiť. Veriť, že možno práve dnes zaznie vytúžená odpoveď: „Áno.“

Mojím želaním je, aby ste v tejto knihe objavili spôsoby, ako sa modliť a prehlbovať svoju vieru, kým budete čakať a zotrvať v radostnej nádeji. Nech sú nasledujúce strany útechou pre tých, ktorých modlitby za deti, rodinu či priateľov sa premenili na dlhý bolestivý plač srdca. Táto kniha vám ponúka stratégie, ako evangelizovať svojich márnотratných synov a dcéry. Prajem vám, aby nevyhnutný čas čakania bol pre vás zároveň časom vlastnej duchovnej premeny a rastu.

V slabších chvíľach mnohých z nás ovládne strach. Bojíme sa, že naši milovaní alebo my sami sa pre nedostatok vlastnej viery pripravíme o pozvánku do Kristovej rodiny. Príliš sa sústreďujeme na svoje zranenia a nedôverujeme Bohu, že nás obdaruje svojou milosťou a príležitosťou na spásu. Svojich blízkych chceme mať doma najmä počas významných dní: na Vianoce, Veľkú noc či na narodeniny. O čo väčšia je Kristova túžba po návrate milovaných márnотratných synov a dcér do jeho blízkosti! Nech vám to táto kniha neustále pripomína a prináša vám povzbudenie.

Celé nebo, všetci anjeli a svätí i Mária, Božia Matka, nepretržite posielajú každému z nás pozvánky k Pánovmu stolu. Prajú si, aby prišli všetci. Celé nebo bez prestania pripravuje vykrmené teľa na bohatú hostinu. Je pre mňa veľkou útechou, že aj sám Ježiš chce, aby k jeho stolu zasadol každý.

Klub svätej Moniky

Niektor sa do *klubu* pridá na jeden deň, iný na celý život. Každý nosí v srdci túžbu, aby sa jeho milovaní zmierili s Kristom. Všetkých členov *klubu* však spája rovnaké pranie: aby v ňom nemuseli byť! Prvým krokom k tomu, aby zo zničujúcej bolesti v srdci mohla vziať modlitba a ochota rozdávať sa pre druhých, je pomenovať samotné zranenie.

Volajme k Bohu: „Pane, ten, ktorého milujeme, sa stratil!“

Viera svätej Moniky priviedla k obráteniu jej manžela aj syna. A práve túto neochvejnosť viery túžime napodobňovať. Svätá Monika je patrónkou rodičov a manželov, ktorí nesú rovnaký kríž: ich milovaný blízky nemiluje Boha. Ona zažila našu bolesť. Modlila sa, plakala a bojovala. A Boh jej vytrvalosť štedro odmenil. Milovala svojho manžela i syna po celý čas ich putovania púšťou do zaslúbenej zeme viery. Milovala ich predtým, ako sa obrátili. A milovala ich, keď sa krok za krokom obracali k Bohu. Ostáva pre nás vzorom v tom, ako prečkať búrku – nie preto, že toľko trpela, ale preto, že milovala.

Nie sme svätí, preto sa stále učíme, ako v našich životoch aplikovať lásku. Vo svojom srdci sa snažíme vyrovnať so skutočnosťou, že sa naši milovaní vzdialili od Boha, a zároveň konať tak, aby láska riadila naše skutky, slová a myšlienky. Nechceme príliš tlačiť na pílu. Možno dokonca poľavíme v modlitbách v snahe tak trochu oklamať našich neveriacich, že svoju vieru neberieme veľmi vážne. Nechceme, aby nás vnímali ako hrozbu

pre svoj život v neviere, pre ktorý sa rozhodli. Alebo, naopak, preberáme zrnká ruženca rýchlosťou, akou sa tuhý fajčiar ponáhľal od jednej cigarety k druhej. Vyjednávame, vymýšľame veľké plány a sľubujeme hory-doly.

Ak milujeme niekoho, kto popiera, odmieta a ignoruje vieru, ukazuje sa zároveň veľkosť našej vlastnej viery. Keď náš blízky opustí Boha, odkryjú sa všetky diery v našom srdci. Odhalíme cesty, po ktorých sme Krista dostatočne nenasledovali.

Modlila som sa a postila celý rok v nádeji, že sa moja márnotratná dcéra vráti do Cirkvi. „Nebudem prijímať nič, len Eucharistiu, kým sa nevráti,“ vravela som. Zdalo sa mi to rozumné. Napokon, Ježiš povedal svojim učeníkom, že niektorých démonov možno vyhnať iba modlitbou a pôstom. Moja obeta však zostala ležať na oltári. Nie preto, že by Boh nechcel, aby moje dieťa spoznalo jeho hlbokú, absolútnu lásku, ktorou ho miluje, ale preto, že som pri prinášaní tejto obety nedôverovala Bohu.

Správala som sa k Bohu ako k seberovnému. Môj „dar“ sa zakladal na princípe *quid pro quo* (niečo za niečo; pozn. prekl.). Ja urobím toto a ty, Bože, oprav tamto. Modlitba však nie je dohoda. Modlitba je skutok lásky. Mohla som byť Bohu oddaná, no moja modlitba ani pôst neboli skutočnými darmi. Boli úplatkami, ktorými som si chcela získať Božiu priazeň.

Bolo to hlúpe, viem. No bolesť a hriech dokážu urobiť človeka hlúpym. Ocítla som sa v pozícii zúfalej, vystrašenej a frustrovanej mamy. Chcela som rýchle riešenie. Túžila som získať svoje dieťa späť. Prialo som si, aby sa

situácia zlepšila, ale nevedela som, ako na to. Vedela som len prosiť.

Výkrik „Pane, ten, ktorého miluješ, sa stratil!“ sa týka našich milovaných aj nás samých, keď v boji o ich záchranu poblúdime. Prijmíme túto bolesť, túto skutočnosť. Bolí to, pretože milujeme. Prijímajme bolesť každý deň v modlitbe. Členovia *Klubu svätej Moniky*, vytrvajte!

Monika nedovolila, aby sa Augustín uspokojil s tým, aký je. A ani my by sme nemali. Tretia kniha Augustínových *Vyznaní* nám ponúka takýto príbeh:

Monika mala videnie. Stála na drevenom tráme. Jasná a žiarivá postava jej povedala: „Utri si slzy, pretože tvoj syn je s tebou.“ Monika o tomto zjavení porozprávala Augustínovi. Odpovedal jej, že by naozaj mohli byť spolu, keby zanechala svoju vieru. Monika rázne odvetila: „Nepovedal, že ja som s tebou. Povedal, že ty si so mnou.“ Augustín nikdy nezabudol na jej pohotovú a bystrú odpoveď.

Aj my by sme mali na Monikinu múdru odpoveď neustále pamätať. Vo vzťahu s niekým, kto sa vzdialil od Boha, totiž skutočne existuje pokušenie zanechať vlastnú vieru, aby nám nespôsobovala problémy. A to iba preto, aby sme si zachovali vzťah s milovanou osobou bez akýchkoľvek nezhôd. Uspokojiť sa s bezproblémovým vzťahom však znamená odmietnuť lásku

k milovanému človeku i k Bohu, pretože pre ňu nie sme ochotní trpieť. Nakoniec tak zo vzťahu k Bohu aj k nášmu blízkeму zostane iba tieň toho, čím mohol byť. Staneme sa vlažnými. Neprivedieme dušu márnوترatného dieťaťa k Bohu ani z nás nebudú skutoční učenici.

Uchovajme si teda modlitbu v srdci, denne sa k nej vracajme a vyprosujme pre svojho milovaného úplné obrátenie. Volajme k svätej Monike, aby sa modlila s nami. Prosme ju, aby sa modlila aj za nás, pretože vie, aké ťažké je dlhé čakanie. Rovnako však vie, že čakať sa oplatí.

